

"A NÉGY ÉVSZAK" ZEMPLÉNBEN...

Vivaldit hallgatva az évszakok egymásutániságában a zempléni táj metamorfózisát látom. A táj, a kultúrája és a benne gyökerező ember - mint a hitvestársak el nem múló szerelme - kapcsol össze vele.

Nem a történelem viharai, nem az utolsó ezer év politikai küzdelmei tűnnek elő, hanem a már a tatárok ellen is védelmet nyújtó erdő zöldell a tavaszi zsongásban Tokajtól Sátoraljaújhelyen át a Nagy-Milicig. A langyos szellő a minden évben megérkező megújulás illatát hozza a Longi erdő gyöngyvirágjainak üzenetével.

A nyár madárhangjai, versenyezve a Suta-patak csobogásával, csalják az iskola-pad mellől a Bodrog-parti Athén és Újhely ősi iskoláinak diákjait. A pataki iskolakert enyhet adó lombjai alatt szerelmesek bújnak össze, s a nyári éjszaka csillagtengere alatt szívük hegedűhúrjain a szeretet és az összetartozás melódiája zendül: az emberiség jövőjének örök záloga.

Az ősz a vér és arany színeivel festi át a szőlőhegyeket, s a nap sugarai belopakodnak hegyalja kincsébe a tokajiba, hogy az elraktározza tüzét a hideg, ködös őszi, téli napokra, amikor lelkünket a nyár emlékei mellett az aszú melengeti. Az ódon trinitárius kolostor falán a borostyán izzik, emlékeink kristályaiban vissza-visszacsendül a nyári zenei esték szimfóniája.

A tél fagyos szele száraz leveleket sodor, majd meleg, jótékony fehér dunnával takarja be a tájat. A kályhában pattogó tűz vöröse végigsimogatja a mandulási szánkózásban kifáradt gyermekarcokat. És halkán betölti a szobát a csodálatos hegedűverseny, eggyé válva bennem szülőföldem harmóniájával.

Szathmáry Béla